
THE
LAST STEP

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΚΑΤΩΦΛΙ 9

Το τελευταίο βήμα

Ως παιδιά πιστεύουμε πως ο κόσμος τελειώνει εκεί όπου τελειώνει το βλέμμα μας.

Ο λόφος πέρα από την πόλη.

Ο δρόμος πέρα από τη γειτονιά.

Ο ορίζοντας πέρα από τη θάλασσα.

Νομίζουμε ότι το σύνορο συμπίπτει μ' αυτό που γνωρίζουμε.

Ύστερα μεγαλώνουμε.

Και ανακαλύπτουμε ότι τα πιο σημαντικά όρια δεν είναι γεωγραφικά.

Είναι εσωτερικά.

Για πολλά χρόνια φανταζόμουν τη ζωή μου σαν ένα σύνολο από εδάφη που μπορούσα να φτάσω.

Μια δουλειά.

Μια θέση.

Ένας στόχος.

Ένα σχέδιο.

Κάθε φορά που έφτανα σε έναν στόχο, εμφανιζόταν ένας άλλος.

Κάθε φορά που διέσχιζα ένα σύνορο, έβρισκα ένα καινούργιο.

Στην αρχή ήταν συναρπαστικό.

Ήμοιαζε με μια μορφή προόδου.

Ύστερα άρχισα να προσέχω κάτι.

Δεν ήταν τα ορόσημα που με μεταμόρφωναν.

Ήταν τα περάσματα.

Η στιγμή που άφηνα το γνώριμο έδαφος και πατούσα πάνω σε κάτι που δεν έλεγχα πια.

Εκεί συνέβαιναν τα σημαντικά πράγματα.

Πάντα εκεί.

Ποτέ στην ασφάλεια.

Πάντα στο όριο.

Το όριο είναι ένας ιδιαίτερος τόπος.

Δεν ανήκει στο παρελθόν.

Δεν ανήκει στο μέλλον.

Είναι μια λεπτή γραμμή όπου τελειώνουν οι βεβαιότητες κι αρχίζουν οι δυνατότητες.

Γι' αυτό τρομάζει.

Και γι' αυτό είναι πολύτιμο.

Έχω διασχίσει πολλά όρια στη ζωή μου.

Κάποια επαγγελματικά.

Κάποια προσωπικά.

Κάποια αόρατα για όλους εκτός από μένα.

Η μέρα που άφησα μια σιγουριά.

Η μέρα που δέχτηκα μια μεγαλύτερη ευθύνη.

Η μέρα που μια αρρώστια άλλαξε το νόημα του χρόνου.

Η μέρα που μια απώλεια άλλαξε το νόημα της αγάπης.

Κάθε φορά ο μηχανισμός ήταν ο ίδιος.

Πρώτα ο φόβος.

Ύστερα η αμφιβολία.

Ύστερα το βήμα.

Τέλος η ανακάλυψη.

Καθώς περνούσαν τα χρόνια, έμαθα ότι σχεδόν όλα τα σημαντικά πράγματα ζουν πέρα από το όριο.

Η αγάπη ζει πέρα από το όριο του ελέγχου.

Η εμπιστοσύνη ζει πέρα από το όριο του φόβου.

Η εξέλιξη ζει πέρα από το όριο της συνήθειας.

Η ελευθερία ζει πέρα από το όριο της ασφάλειας.

Και το νόημα ζει πέρα από το όριο του εγώ.

Αυτό δεν σημαίνει ότι το όριο είναι άνετο.

Δεν είναι ποτέ.

Κανείς δεν διασχίζει πραγματικά ένα εσωτερικό σύνορο χωρίς να πληρώσει κάτι.

Πρέπει να αφήσεις πίσω πεποιθήσεις.

Συνήθειες.

Ταυτότητες.

Ξεπερασμένες εκδοχές του εαυτού σου.

Κάθε μεταμόρφωση απαιτεί έναν αποχωρισμό.

Και κάθε αποχωρισμός προκαλεί μια μορφή πόνου.

Γι' αυτό πολλοί άνθρωποι προτιμούν να μείνουν.

Όχι επειδή είναι αδύναμοι.

Επειδή καταλαβαίνουν το τίμημα.

Το πρόβλημα είναι ότι και το να μένεις έχει τίμημα.

Ένα τίμημα λιγότερο ορατό.

Όμως πραγματικό.

Το τίμημα της χαμένης δυνατότητας.

Της ζωής που δεν έζησες.

Της ερώτησης χωρίς απάντηση.

Κάποιες φορές αναρωτήθηκα τι θα είχε συμβεί αν είχα διαλέξει πιο συχνά τη σύνεση.

Πιθανότατα θα είχα κάνει λιγότερα λάθη.

Θα είχα υποφέρει λιγότερο.

Θα είχα διατρέξει λιγότερους κινδύνους.

Όμως θα είχα γίνει ένας διαφορετικός άνθρωπος.

Ίσως πιο προστατευμένος.

Σίγουρα λιγότερο ολοκληρωμένος.

Γιατί κάθε φορά που διασχίζουμε ένα όριο, ένα κομμάτι της πραγματικότητας μάς φανερώνεται επιτέλους.

Όχι πριν.

Όχι μετά.

Μόνο κατά τη διάρκεια του περάσματος.

Είναι ο λόγος για τον οποίο κανένα βιβλίο δεν μπορεί να αντικαταστήσει μια εμπειρία.

Καμία συμβουλή δεν μπορεί να αντικαταστήσει μια επιλογή.

Καμία θεωρία δεν μπορεί να αντικαταστήσει μια βιωμένη ζωή.

Μπορούμε να προετοιμαστούμε.

Μπορούμε να μελετήσουμε.

Μπορούμε να ακούσουμε.

Όμως το πέρασμα πάντα αναλογεί σε μας.

Και είναι ένα μοναχικό πέρασμα.

Οι άνθρωποι μπορούν να σε συνοδεύσουν ως την άκρη.

Μπορούν να σε ενθαρρύνουν.

Μπορούν να σε στηρίξουν.

Μπορούν να σε αγαπήσουν.

Όμως το τελευταίο βήμα ανήκει πάντα σε εκείνον που το κάνει.

Με τον καιρό άρχισα να βλέπω το όριο όχι ως εμπόδιο αλλά ως πρόσκληση.

Μια πρόσκληση να βγω απ' ό,τι ήδη γνώριζα.

Να σταματήσω να ορίζω τον εαυτό μου μέσα από όσα είχα κάνει.

Να αφήσω χώρο γι' αυτό που μπορούσα ακόμη να γίνω.

Αυτή η επίγνωση άλλαξε τη σχέση μου με το μέλλον.

Σταμάτησα να το θεωρώ προορισμό.

Άρχισα να το θεωρώ έδαφος εξερεύνησης.

Δεν έπρεπε να το ελέγξω.

Έπρεπε να το διασχίσω.

Είναι μια τεράστια διαφορά.

Γιατί ο έλεγχος γεννά ένταση.

Η εξερεύνηση γεννά περιέργεια.

Και η περιέργεια είναι μία από τις πιο κομψές μορφές θάρρους.

Κοιτάζοντας πίσω σήμερα, δεν θυμάμαι όλα τα αποτελέσματα.

Δεν θυμάμαι όλους τους αριθμούς.

Δεν θυμάμαι όλες τις νίκες.

Αυτό που θυμάμαι, αντίθετα, είναι τα όρια.

Οι στιγμές που θα μπορούσα να γυρίσω πίσω και δεν το έκανα.

Οι στιγμές που θα μπορούσα να κλείσω την πόρτα και την άνοιξα.

Οι στιγμές που θα μπορούσα να διαλέξω την ασφάλεια και διάλεξα τη δυνατότητα.

Δεν πήγε πάντα καλά.

Κάποιες φορές έκανα λάθος.

Κάποιες φορές πλήρωσα ακριβό τίμημα.

Όμως κάθε φορά έμαθα κάτι που δεν θα μπορούσα να μάθω μένοντας ακίνητος.

Κι αυτό είναι που μετράει.

Στο τέλος της ζωής δεν μας ορίζει μόνο ό,τι χτίσαμε.

Μας ορίζουν και τα σύνορα που είχαμε το θάρρος να διασχίσουμε.

Γιατί κάθε άνθρωπος έχει ένα όριο.

Μια αόρατη γραμμή πέρα από την οποία αρχίζει η επόμενη εκδοχή του εαυτού του.

Οι περισσότεροι άνθρωποι το παρατηρούν από μακριά.

Κάποιοι πλησιάζουν.

Λίγοι το διασχίζουν.

Δεν ξέρω αν ήμουν γενναίος.

Ξέρω μόνο ότι κάθε φορά που η ζωή με έφερνε μπροστά σε ένα όριο, προσπαθούσα να μην κάνω πίσω.

Γιατί εκεί ο κόσμος γίνεται μεγαλύτερος.

Εκεί ο άνθρωπος γίνεται πιο αληθινός.

Εκεί η ιστορία συνεχίζεται.

Πέρα από το όριο.